

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Inter Imperatorem & Galliae Regem pacem facit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

quibus obrutus erat, mole, eius cogendi præcipuam curam habebat. Siquidem ea causa statim ac pontifex erat creatus 16 Jan. An. 1535. Romæ Comitia habuit, misitque legatos ad Reges & Principes ob locum, de quo summa lis erat. Omnes certe qui vitam eius descripserunt, fatentur quamuis senio multisque laboribus fractum, eò omni studio incubuisse, ut ad extirpandas quæ ipso Pontifice incredibili copia & fecunditate extiterant hæreses, & Christianæ Reipublicæ res ordinandas, sanctum & legitimum Concilium celebraretur. Neque unquam sui præcipue temporis infelicitatem deplorare cessabat. Quum ergo quod Mantuz indixerat Concilium multas ob causas fuisset impeditum, Vicentiam, Venetorum ditionis oppidum, ad id delegit, missis eò Legatis suis, ut ipsius exemplo ceteri Principes suos quoque eò mitterent: verum nonnullorum cunctatio effecit ut lentè omnia procederent, ut hic quoque conatus frustra fuerit. Quia vero animaduertebat hæresis contagionem (quæ tum Galliarum regnum quoque inuaserat, ac pæne affligerat, ut VII. libro ostendam) mirabili celeritate indies longius latiusque prospere; per Legatos Protestanteis admonere atque virgere non cessabat: quos illi incredibili contemptu & fastu, tanquam soli essent rerum domini, non modò reiecerunt, verum etiam ludibrio habuerunt.

V. Nihilominus tamen ut tam sanctum opus facilius procederet, idem venerabilis & ætate fractus senex Nicæam profectus, inter Cæsarem & Galliarum regem pacem confecit: eosdem multis precibus atque etiam lacrymis obrestatus, ut Vicentiam ipsi venirent ad Concilium, quo sic tandem Ecclesiæ pax redderetur. Ac licet utriusque ab hoc non alienus esset, obstabat tamen utriusque regni, quæ nondum à bello respirauerant, negotiorum multitudo. Bonus hic Pontifex in Cardinalium consensu nullius rei quam morum in Ecclesiasticis emendationis frequentiore mentionem facere solebat, & in primis Curia Romanæ, ubi propter omnium nationum concursum, fieri non potest quin morum dissolutio & luxus subingrediantur: e quibus, ut idè dicere solebat, omnes hæreses nasci solent. Ex Cardinalium ergo numero quatuor, & ex Episcopis aliquot delegit, ipsique grauer mandauit, ut Ecclesiasticorum morbos circumspicerent, & formulam emendationis conciperent. Quod diligenter quidem illi fecerunt: verum exitus monstrauit, ad morbos tam inue-

ratos, & vniuersalem contagionem, quæ non Ecclesiasticos tantum, verum etiam omnes ordines inuaserat, diuersis ac ingentibus opus esse remedijs; neque vnus diei aut anni hoc esse negotium, aut eiusmodi, quod simul & semel ad pristinam illam puritatem atque integritatem reduci possit. Puritatem dico morum, non doctrinæ. Fallunt enim aut falluntur, qui doctrinæ emendationem Pontifici proposiram fuisse aiunt, quum hæc, iuxta infallibile Dei promissum, pura & integra semper in Ecclesia conseruata sit, neque à bonis aut vitiosis hominum moribus dependeat.

VI. At Lutherus pro ea qua omnibus in rebus perpetuo vsus est, scurrilitate tam sanctum Pontificis desiderium non modo irritum, sed contra hanc emendationem librum quoque publicauit, cui præfixa est *pietura; in qua Pontificem in sublimi solio sedentem circumstunt aliquot Cardinales, qui caudis vulpinis ad longurios alligatis, veluti scopis, omnia sursum deorsum repurgant.* O hominem ab ipsa natura, ut ita dicam, ad scurrilitatem factum! Itane nihil omnino fuit, quod hic velut alter Lucianus non roderet aut subsannaret? Sed & tunc & etiamnum Deus, derisoribus parauit iudicia. Erga Pontificis Legatum Saxoniarum Dux modeste & reuerenter segesit, & ad ipsum quoque Pontificem humiliter scripsit. At Landgravius, Lutheri delicia, nullam omnino eius habuit rationem, ut qui nulli aliquid ea quæ Smalcaldia constituta fuerat, auctoritati deferret: & quodam die quum Legatus, ut in mandatis habebat, Landgravius colloquium expeririuisset, ille tanquam Sacramentarium genio propinquior, *sibi non vacare*, dixit; & eodem fere momento Lutherum inuisit, grauer ex calculo decumbentem. Quod quidem Legatus è suo diuersorio videre poterat. Nihil tamen tot tantisque impedimentis & repulsis absteritus Pontifex, in proposito suo conuocandi Concilij perseuerabat, sperans sua tandem Christiana patientia infidelium istorum duritiam superatum iri. Cum igitur Optimus Pontifex humana quidem media destituerent affligerentque, Deus ei grande solatium & manum ad sancta proposita sua implenda præparauit. Siquidem ante quam ex vivis excederet, vidit, & laudauit adiutorem *Digitum Dei* (i) quo Ecclesia in cunctas dæmonis machinas per Lutherum erectas erat pugnatura & vero triumphatura.

Ii

Enim

i Historia Soc. Iesu Tomus 1. Vita S. Ignatij Scriptorum.